

มรสุมวิกฤตที่ถาโถม กับ อนาคตอุตสาหกรรมไทย

คงไม่มีใครปฏิเสธว่าในช่วงที่ผ่านมาไม่ได้รับผลกระทบจากมรสุมวิกฤตที่พัดกระหน่ำมาอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่มรสุมโรคระบาดที่คร่าชีวิตและสร้างความหายนะให้กับทุกวงการทุกพื้นที่บนโลก จนถึงมรสุมเศรษฐกิจโลกใหม่ หรือที่หลายคนเรียกว่า Perfect Storm ซึ่งกำลังก่อตัวและสร้างความปั่นป่วนซ้ำเติมให้สถานการณ์ที่แย่อยู่แล้วกลับแย่ยิ่งขึ้นไปอีก .. สิ่งที่ต้องคิดต่อไป ก็คือ โลกของเราจะรับมือกับมรสุมเหล่านี้ได้อย่างไร แล้วภาคอุตสาหกรรมไทยจะปรับเปลี่ยนไปทิศทางไหน จะสามารถสร้างโอกาสใหม่จากวิกฤตต่าง ๆ ที่ทำลายมากขึ้นได้หรือไม่

Perfect Storm: มรสุมวิกฤตที่ต้องรับมือ

จากจุดเริ่มต้นของการเกิดโรคระบาด “โควิด-19” ที่ประเทศจีนเมื่อ 3 ปีก่อน และได้แพร่กระจายไปทั่วโลก จนองค์การอนามัยโลก (World Health Organization: WHO) ประกาศให้โรคโควิด-19 เป็นภาวะฉุกเฉินด้านสาธารณสุขระหว่างประเทศ ส่งผลกระทบต่อทุกภาคส่วนบนโลกอย่างที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน ทั้งจากความรุนแรงของโรคระบาดที่ทำให้เกิดการเสียชีวิตจำนวนมาก และจากมาตรการล็อกดาวน์เพื่อป้องกันและควบคุมการแพร่ระบาดที่สร้างความเสียหายให้แก่ภาคธุรกิจและความเดือดร้อนในการใช้ชีวิตประจำวันของผู้คนจำนวนมาก รวมถึงมาตรการ Zero Covid ที่เข้มงวดของจีน ซึ่งประเทศไทยก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงมรสุมวิกฤตสาธารณสุขนี้ได้พ้นเช่นเดียวกับทุกประเทศ โดยตรวจพบการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ในประเทศหลายระลอก ตั้งแต่ปลายปี 2562 ทำให้เศรษฐกิจของไทยต้องตกอยู่ในสถานการณ์ภาวะชะงักงันไม่ต่างกับเศรษฐกิจโลก แต่ด้วยมาตรการฟื้นฟูช่วยเหลือจากภาครัฐและความพยายามในการปรับตัวของภาคเอกชน ส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศโดยเฉพาะในส่วนของภาคอุตสาหกรรมการผลิตสามารถฟื้นตัวกลับขึ้นมาได้ในระดับหนึ่ง แม้จะยังไม่สูงมากนักเมื่อเทียบกับช่วงก่อนเกิดวิกฤตโรคระบาดก็ตาม

ที่มาภาพ: นางวรวรรณ ชิดอรุณ ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

อย่างไรก็ดี หากมองผลกระทบของโรคโควิด-19 ที่เกิดขึ้นกับภาคบริการของไทยอาจจะเห็นได้ว่า มีความรุนแรงมากกว่าภาคการผลิต เนื่องจากผู้บริโภคมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและวิถีการใช้ชีวิตรูปแบบใหม่ ซึ่งในช่วงนั้นทุกคนต่างพูดถึงคำว่า “New Normal” กันบ่อยมาก เกิดการย้ายความต้องการบริโภคจากธุรกิจบริการ ไปสู่อุตสาหกรรมการผลิตมากขึ้น เช่น จากที่เคยไปใช้บริการฟิตเนสก็เปลี่ยนเป็นซื้ออุปกรณ์มาออกกำลังกายที่บ้าน จากที่เคยออกไปรับประทานอาหารตามร้านก็เปลี่ยนเป็นสั่งอาหารให้ไรเดอร์มาส่งที่บ้าน หรือจากที่เคยนั่งทำงาน ในออฟฟิศก็เปลี่ยนเป็นทำงานอยู่ที่บ้าน ทำให้ผู้บริโภคจำนวนมากต้องซื้อสินค้าที่จะช่วยให้พวกเขาสามารถ ดำเนินกิจกรรมในชีวิตประจำวันแนวใหม่ได้อย่างปกติ แต่ปัญหาที่เกิดขึ้น ก็คือ ภาวะหนี้ครัวเรือนและหนี้ภาคธุรกิจ โดยเฉพาะกลุ่ม SMEs ที่เพิ่มสูงขึ้น ซึ่งเป็นปัญหาที่สะสมเป็นวัฏจักรเศรษฐกิจ (Economic Cycle) จากภาวะ เศรษฐกิจโลกที่ถดถอยมาระยะหนึ่งแล้วก่อนหน้านี้ ผนวกกับผลกระทบต่อเนื่องหลังจากวิกฤตโรคระบาดครั้งใหญ่ ที่ผ่านมา ทำให้ประเทศผู้นำทางเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะเป็นสหรัฐอเมริกา ยุโรป และญี่ปุ่น ต่างใช้มาตรการ QE (Quantitative Easing) เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจด้วยการอัดฉีดเงินจำนวนมากเข้าสู่ระบบ แต่จากการประเมิน สถานการณ์ที่ตลาดเคลื่อนของธนาคารกลางแห่งสหรัฐอเมริกา หรือ FED (Federal Reserve System) ทำให้ เศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาฟื้นตัวรวดเร็วเกินไป จนเกิดภาวะเงินเฟ้อสูง และต้องแก้ปัญหาด้วยมาตรการ QT (Quantitative Tightening) หรือการปรับขึ้นดอกเบี้ยนโยบายเพื่อดึงเงินออกจากระบบ ซึ่งสร้างแรงกดดันให้หลายประเทศต้องปรับดอกเบี้ยขึ้นตาม และจากอัตราดอกเบี้ยที่ปรับตัวสูงขึ้นได้ส่งผลให้เงินดอลลาร์สหรัฐฯ แข็งค่า ขณะที่เงินสกุลอื่นรวมถึงเงินบาทของไทยอ่อนค่าลง

บาดแผลจากเหตุการณ์โรคระบาดยังไม่ทันจางหาย โลกก็ต้องเผชิญกับมรสุมความขัดแย้ง ทางภูมิรัฐศาสตร์ (Geopolitics) จากคู่อริระหว่างรัสเซียกับยูเครน ส่งผลให้ชาติตะวันตกรวมตัวกันประท้วง ด้วยการหยุดนำเข้าน้ำมันจากรัสเซีย ทำให้ราคาน้ำมันในตลาดโลกพุ่งสูงขึ้น จนกลายเป็นวิกฤตพลังงาน รวมถึง การขาดแคลนปุ๋ยเคมีที่เป็นปัจจัยการผลิตในภาคการเกษตร ทำให้ต้นทุนสินค้าเกษตรเพิ่มขึ้น และบางประเทศ มีมาตรการจำกัดการส่งออกวัตถุดิบอาหารเพื่อสำรองไว้บริโภคในประเทศ เช่น อินเดียห้ามส่งข้าวออกนอกประเทศ ซึ่งอาจนำไปสู่การเกิดวิกฤตอาหารโลก ส่วนคู่อริระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนก็เป็นอีกหนึ่งประเด็นความขัดแย้ง ที่ก่อชนวนปัญหาให้กับภาคอุตสาหกรรมผลิต โดยเฉพาะการหยุดชะงักของห่วงโซ่อุปทานโลก (Global Supply Chain Disruption) ซึ่งปัญหาที่เห็นได้ชัดเจนที่สุด คือ การขาดแคลนชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ อย่าง ชิปส์ (Chips) ที่ใช้เทคโนโลยีการผลิตล้ำสมัยและใช้กับระบบที่มีความซับซ้อนสูง เนื่องจากผู้ผลิตชิปส์เหล่านี้ในสหรัฐอเมริกา ถูกสั่งห้ามจำหน่ายสินค้าให้จีน ขณะที่ชิปส์ที่ไทยใช้ในการผลิตส่วนใหญ่เป็นชิปส์พื้นฐานทั่วไปซึ่งไม่ได้รับผลกระทบ โดยตรงจากกรณีความขัดแย้งดังกล่าว แต่จะเป็นผลกระทบทางอ้อมต่อบริษัทผู้ผลิตรถยนต์ที่ไม่สามารถจัดหาชิปส์ มาเป็นส่วนประกอบรถยนต์ได้ ทำให้ยอดการผลิตรถยนต์ไม่ถึงตามเป้าหมายที่กำหนด อย่างไรก็ตาม มีแนวโน้มที่ ชิปส์จะมีปริมาณล้นตลาด เนื่องจากจีนหันมาพัฒนาและผลิตชิปส์เองเพื่อพึ่งพาตนเองมากขึ้น (Localization) และลดปัญหาการขาดแคลนวัตถุดิบ (Supply Shock) ในอนาคต

แม้ว่าประเทศไทยจะไม่ได้รับผลกระทบจากมรสุมวิกฤตเหล่านี้หนักเท่ากับประเทศที่มี เศรษฐกิจขนาดใหญ่ที่ตกอยู่ในภาวะชะลอตัวอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นสหรัฐอเมริกา จีน ญี่ปุ่น และยุโรป แต่ก็ถือว่าเราโดนหางเลขจากมรสุมลูกใหญ่นี้ด้วยเช่นกัน ทั้งเรื่องภาวะเงินเฟ้อสูง การปรับขึ้นอัตราดอกเบี้ย ต้นทุนค่าพลังงานและค่าขนส่งเพิ่มขึ้น การขาดแคลนวัตถุดิบหรือสินค้าบางอย่างที่จำเป็นต้องนำเข้าเพื่อผลิต หรือจำหน่ายในประเทศ และการปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำ รวมถึงการอ่อนค่าของเงินบาทซึ่งอาจเป็นปัจจัยบวกให้ ผู้ประกอบการที่ผลิตเพื่อการส่งออกได้รับอานิสงส์อยู่บ้าง แต่ผู้ประกอบการที่พึ่งพาการนำเข้าวัตถุดิบจาก ต่างประเทศกลับต้องเผชิญกับราคาวัตถุดิบที่สูงขึ้น ส่งผลให้ปัจจุบันดัชนีราคาผู้ผลิต (Producer Price Index: PPI)

สูงกว่าดัชนีราคาผู้บริโภค (Consumer Price Index: CPI) หรืออธิบายให้เข้าใจง่ายขึ้นว่า ผู้ผลิตในประเทศมีต้นทุนการผลิตสูงขึ้น แต่ไม่สามารถปรับเพิ่มราคาสินค้าให้สอดคล้องกับต้นทุน และต้องแบกรับภาระต้นทุนนี้ไว้เองแทนการผลักภาระไปให้ผู้บริโภค ซึ่งภาวะค่าเงินบาทที่อ่อนค่าเกินไปหรือการเกิดความไม่สมดุลของค่าเงินส่งผลให้เงินเดินสะพัดของประเทศเกิดการขาดดุล

สิ่งที่ผู้ประกอบการไทยต้องเตรียมตัวรับมือในระยะสั้น คือ การติดตามและเฝ้าระวังสถานการณ์เศรษฐกิจโลกที่ยังอยู่ในภาวะวิกฤต โดยเฉพาะเศรษฐกิจจีนที่เป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญต่อเศรษฐกิจโลก ซึ่งหากตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งในวัฏจักรเศรษฐกิจถูกจัดการไม่ดีพอ ก็จะทำให้ Perfect Storm ลุกล้นทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น ขณะที่ในระยะยาว ประเด็นภูมิศาสตร์การเมืองโลกอาจกลายเป็นโอกาสให้ผู้ประกอบการไทยหยิบฉวยมาได้ ทั้งในเรื่องของการแย่งชิงส่วนแบ่งตลาดในห่วงโซ่อุปทานโลก การเป็นผู้นำด้านการผลิตพลังงานทดแทนเพื่อแก้ปัญหาการขาดน้ำมันแพง หรือการเป็นผู้ผลิตอาหารของโลกจากความพร้อมของวัตถุดิบอาหารในประเทศ ทั้งนี้ จำเป็นต้องอาศัยมาตรการช่วยเหลือจากภาครัฐเพื่อเสริมความสามารถในการแข่งขันของไทยให้เพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะปัญหาด้านต้นทุนพลังงานที่สูงกว่าประเทศคู่แข่ง เช่น เวียดนามซึ่งมีโครงสร้างการนำเข้าพลังงานเหมือนกันและเป็นฐานการผลิตสินค้าประเภทเดียวกันกับไทย

ที่มาภาพ: นายเกรียงไกร เชียรนุกูล ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

Next Gen Industries: อนาคตอุตสาหกรรมไทยยุคต่อไป

จากมรสุมลูกแล้วลูกเล่าที่มาพร้อมกับความท้าทายใหม่ที่เกิดขึ้น (Disruption) ได้ทำลายกำแพงธุรกิจรูปแบบเดิมให้ปรับเปลี่ยนสู่อุตสาหกรรม 4.0 ขณะที่ปัจจุบันอุตสาหกรรมไทยโดยเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 2.0-2.5 เท่านั้น ซึ่งการเปลี่ยนโฉมอุตสาหกรรม (Industrial Transformation) ต้องอาศัยระยะเวลาและขึ้นอยู่กับศักยภาพของแต่ละอุตสาหกรรม ผู้ประกอบการไทยจึงจำเป็นต้องเร่งปรับตัวเพื่อไม่ให้ถูก Disrupted จากบริบทโลกที่เปลี่ยนแปลงไปในยุคที่เรียกว่า VUCA World หรือยุคที่ไม่สามารถคาดเดาเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ เนื่องจากโลกมีความผันผวน (Volatility) ความไม่แน่นอน (Uncertainty) ความสลับซับซ้อน (Complexity) และความคลุมเครือ (Ambiguity) สูง โดยที่ผ่านมามีผู้ประกอบการจะพยายามเร่งพัฒนาตนเอง

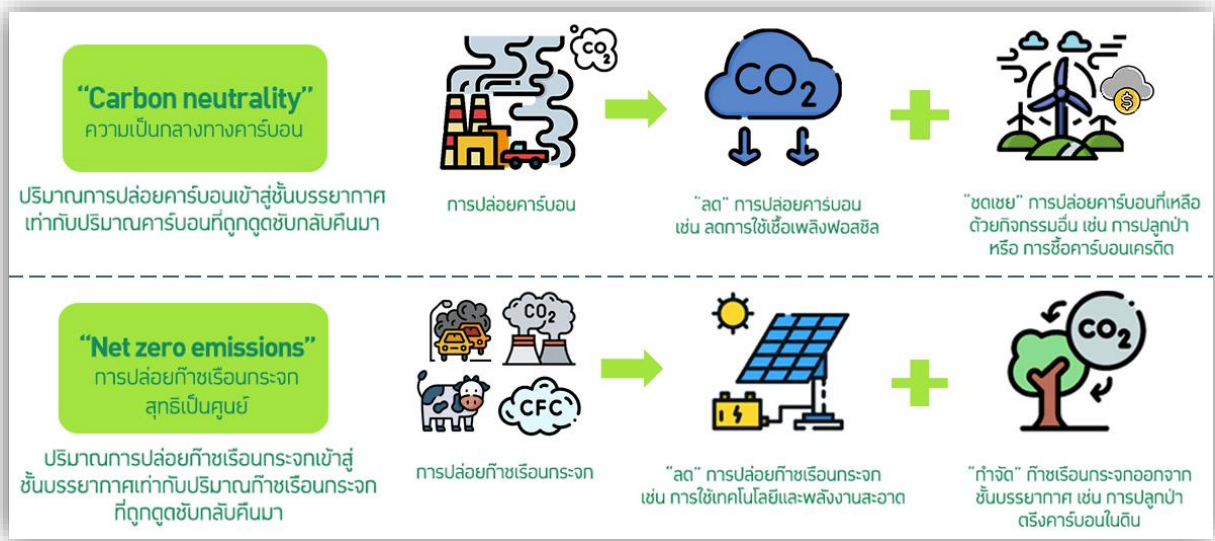
ให้เข้มแข็งขึ้นด้วยการสร้างนวัตกรรมสิ้น (Lean) เพื่อลดต้นทุนการผลิตและเพิ่มผลผลิตการผลิต รวมถึงการสร้างแบรนด์ของตนเอง แต่ก็ยังไม่สามารถทำให้ก้าวข้ามผ่าน Disruptive Change ได้ ดังนั้น ภาคอุตสาหกรรมไทยจำเป็นต้องปรับโครงสร้างสู่ Next Generation Industries นั่นคือ การพัฒนาอุตสาหกรรมเป้าหมาย S-Curve ที่เน้นการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมสมัยใหม่ โดยเฉพาะอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนที่ต้องยกระดับไปสู่ยานยนต์ไฟฟ้า หรือ EV และก้าวเป็นผู้นำ EV ในภูมิภาคนี้ให้ได้ก่อนที่จะถูกคู่แข่ง เช่น อินโดนีเซีย เวียดนาม แย่งชิงตำแหน่งไป รวมถึงอุตสาหกรรมเป้าหมายอื่นที่ต้องเร่งผลักดัน เช่น ดิจิทัล หุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติ การแพทย์ครบวงจร ชีวภาพ อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ สำหรับการพัฒนาประเทศสู่เศรษฐกิจใหม่ หรือ BCG ก็เป็นอีกทิศทางในอนาคตที่ภาคอุตสาหกรรมไทยต้องให้ความสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นเศรษฐกิจชีวภาพ (Bio Economy) เศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) และเศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy) ซึ่งจะช่วยสร้างระบบเศรษฐกิจของประเทศให้เกิดความมั่นคง ควบคู่กับพัฒนาสังคมและรักษาสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืนไปพร้อมกัน

ที่มาภาพ: นายเกรียงไกร เชียรนุกุล ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

ในส่วนของการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ (Climate Change) ถือเป็นประเด็นปัญหาที่ทั่วโลกให้ความสนใจอย่างมากเช่นกัน จะเห็นได้จากการประกาศเป้าหมายมุ่งสู่ความเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutrality) ภายในปี 2593 (ค.ศ. 2050) และการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ (Net Zero Emissions) ภายในปี 2608 (ค.ศ. 2065) ของนานาประเทศรวมถึงประเทศไทย ซึ่งการที่จะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวได้ทุกภาคส่วนจำเป็นต้องร่วมมือกันในการลดการปล่อยคาร์บอนและก๊าซเรือนกระจกเข้าสู่ชั้นบรรยากาศ โดยเปลี่ยนมาใช้เทคโนโลยีและพลังงานสะอาด เช่น โซลาร์เซลล์ แบตเตอรี่ไฟฟ้า แทนการใช้เชื้อเพลิงฟอสซิล รวมถึงการชดเชย (Offset) คาร์บอน และการกำจัดก๊าซเรือนกระจก โดยการปลูกป่า การซื้อคาร์บอนเครดิต การใช้พลังงานหมุนเวียน เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานลม การปลูกพืชคลุมดินเพื่อเพิ่มการตรึงคาร์บอนในดิน ซึ่งจากความตื่นตัวในการลดปัญหาภาวะโลกร้อนได้นำไปสู่การออกกฎหมายและมาตรการด้านสิ่งแวดล้อมของประเทศพัฒนาแล้ว โดยเฉพาะสหภาพยุโรป ที่ประกาศมาตรการปรับราคาคาร์บอนก่อนข้ามพรมแดน หรือ CBAM (Carbon Border Adjustment Mechanism) โดยจะเริ่มบังคับใช้กับกลุ่มสินค้าที่ปล่อยก๊าซเรือนกระจกสูง

ในกระบวนการผลิต ได้แก่ ปูนซีเมนต์ ปุ๋ย เหล็กและเหล็กกล้า อลูมิเนียม และกระแสไฟฟ้า ซึ่งสหภาพยุโรป อยู่ระหว่างการพิจารณาขยายกลุ่มสินค้าเป้าหมายเพิ่มเติม เช่น เคมีอินทรีย์ ไฮโดรเจน แอมโมเนีย พลาสติกโพลีเมอร์ และผลิตภัณฑ์จากการกลั่นน้ำมัน นอกจากนี้การลงทุนของภาคธุรกิจในอนาคตจะให้ความสำคัญกับการประกอบ การที่ยั่งยืนมากขึ้นตามแนวคิด ESG ที่คำนึงถึงความรับผิดชอบต่อ 3 ด้านหลัก ได้แก่ สิ่งแวดล้อม (Environmental) สังคม (Social) และธรรมาภิบาล (Governance) ซึ่งมาตรการและแนวคิดเหล่านี้จะเป็นแรงกดดันทางอ้อม ให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมไทยหันมาปรับปรุงกระบวนการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมตลอดห่วงโซ่อุปทาน ลดการปล่อยคาร์บอนและก๊าซเรือนกระจก รวมถึงลงทุนในพลังงานทดแทนหรือพลังงานสะอาดมากขึ้น เพื่อสร้างความสามารถในการแข่งขันและโอกาสใหม่ในการเข้าสู่ตลาด

ที่มาภาพ: <https://www.pier.or.th/blog/2022/0301/>

นอกจากการปฏิรูปอุตสาหกรรมและการปรับตัวของผู้ประกอบการสู่อุตสาหกรรมในยุคต่อไปแล้ว การเตรียมความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานก็เป็นสิ่งที่จำเป็นเช่นกัน โดยเฉพาะการพัฒนาเชิงพื้นที่ เพื่อรองรับ การขยายตัวของอุตสาหกรรมอนาคต ซึ่งที่ผ่านมารัฐบาลไทยได้ส่งเสริมพื้นที่พัฒนาพิเศษซึ่งกระจายอยู่ทั่ว ทุกภูมิภาคของประเทศ อาทิ เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดน (Special Economic Zone: SEZ) 10 จังหวัด และระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor: EEC) ซึ่งเป็นต้นแบบการพัฒนา เชิงพื้นที่ที่เชื่อมโยงกับการค้าการลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมายตามศักยภาพในแต่ละพื้นที่ โดยรัฐบาลมี แผนการขยายผลการพัฒนาพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษให้ครอบคลุมทั้ง 4 ภาค คือ ภาคใต้ ภาคกลาง-ตะวันตก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ ซึ่งจะช่วยสร้างโอกาสให้แก่ประเทศไทยในการดึงดูดนักลงทุนจาก ต่างประเทศ กระตุ้นเศรษฐกิจ และกระจายความเจริญสู่ภูมิภาค

แม้ว่ามรสุมวิกฤตจะโหมกระหน่ำมาลูกแล้วลูกเล่า หากเรารู้เท่าทัน รับมือได้เร็ว สร้างป้อม ปราการที่แข็งแกร่ง เราก็จะฝ่ามรสุมเหล่านั้นไปได้ เช่นเดียวกับภาคอุตสาหกรรมไทยที่ต้องปรับตัวและ เตรียมพร้อมรับวิกฤตสถานการณ์ทุกรูปแบบในยุค VUCA World ที่เต็มไปด้วยความผันผวน ไม่แน่นอน ซับซ้อน และคลุมเครือ .. ทว่าโลกของเรายังคงหมุนอยู่ตลอดเวลาและปรับเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว ซึ่งยุคต่อไป ในอนาคต จะเปลี่ยนจาก VUCA World เป็นโลกแบบไหน..เราต้องติดตามกันต่อไป

เรียบเรียงโดย:

นางสาวชัตติยา วิสารรัตน์ นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ กองนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา 2

ที่มา:

การเสวนาหัวข้อ “วิกฤตพลิก โอกาสใหม่ของอุตสาหกรรมไทย” ภายในงานประจำปี สศอ. ครั้งที่ 14 (OIE Forum 2022) Disruptive Change is the New Chance เมื่อวันที่ 26 ตุลาคม 2565 ณ ห้องแกรนด์ฮอลล์ 202 ศูนย์นิทรรศการและการประชุมไบเทค บางนา

ผู้ร่วมเสวนา:

1. นายเกรียงไกร เสือรณกุล ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
2. นายสนั่น อังอุบลกุล ประธานกรรมการหอการค้าไทยและสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย
3. ดร.สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ ประธานสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI)
4. นางวรวรรณ ชิตอรุณ ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม